

Prelatovo pismo (april 2016)

“Odpuščati žalitve predstavlja na nek način tisto najbolj božansko, kar lahko naredi človek,” piše prelat v svojem pismu za mesec april, v katerem posebno pozornost namenja odpuščanju.

4. Apr. 2016

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

V velikem tednu nas je zopet ganila ljubezen, ki jo Bog izkazuje ljudem.

Sveti Janez piše: *Bog je namreč svet tako vzljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje. Bog namreč svojega Sina ni poslal na svet, da bi svet sodil, ampak da bi se svet po njem rešil.*[1]

Kako zelo se moramo zahvaljevati Sveti Trojici za razsipnost dobrote in usmiljenja! Še posebej, če upoštevamo, da je takrat, ko smo bili še slabotni, Kristus v času, ki je bil za to določen, umrl za brezbožne.[2]

Gospodovo trpljenje in smrt predstavljata vrhunec prizadevanja, s katerim se je Bog po svoji volji hotel zavezati človeštvu. »Njegovo prvo prizadevanje je bilo stvarjenje sveta in kljub našim poskusom, da bi ga uničili — teh pa je veliko — si On prizadeva, da bi ga ohranil živega. A njegovo največje prizadevanje je to, da nam je podaril Jezusa. To je véliko prizadevanje Boga! Da, Jezus je prav

vrhunec prizadevanja, ki ga je Bog prevzel v odnosu do nas.«[3]

V moči te obljube, ki jo je skozi odrešenijsko zgodovino vedno znova obnavljal, se Božji Sin ni omejil le na to, da bi s svojim življenjem in delom med nami za nas dosegel odpuščanje grehov, čeprav je bilo vsako njegovo najmanjše dejanje izredne vrednosti za naše odrešenje; prav tako se ni zadovoljil le s posredovanjem za nas, čeprav je dobro vedel, da Bog Oče vedno posluša njegove molitve. Odločil se je iti do konca, kajti *nihče nima večje ljubezni, kakor je ta da dá življenje za svoje prijatelje.*[4]

Ganljive so besede, ki jih je izrekel Jezus Kristus Odrešenik, ko je umiral na križu. Prva je bila tale: *Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo.*[5] Ne misli na ponižanja in bolečine, katere je prestajal, niti na krutost tistih, ki so ga križali, temveč na žalitev Boga. Prišel je, da bi za nas

dosegel odpuščanje grehov in v svojem prvem stavku je prosil usmiljenja. V drugem stavku, ki ga nameni desnemu razbojniku, gre v isto smer. Spričo iskrenega kesanja tistemu človeku obljubi odpuščanje grehov in večno življenje: *Resnično, povem ti: Danes boš z menoj v raju.*^[6] Globoka pobožnost, s katero je naš Oče vsakič poljubil križ, je bila lahko za tiste, ki so ji bili priča, trenutek spreobrnjenja in povabilo, da bi govorili o Kristusu in njegovem zgledu.

Sveti Jožefmarija je globoko ponotranjil ta Gospodov nauk in ga oznanjal s svojim zgledom in besedo. ***Odpuščati. Odpustiti iz dna duše in brez najmanjše sledi zamere! To je vedno velika in rodovitna drža.***

— ***To je bila Kristusova drža, ko je bil pribit na križ: »Oče, odpusti jim, saj ne vedo, kaj delajo,« in od tam je prišla tvoja in moja rešitev.***

[7]Kako dober zgled za nas! Prosimo Boga, da bi znali biti prizanesljivi in bi takoj brez užaljenosti odpuščali tistim, ki so nas razžalili.

Odpuščati žalitve predstavlja na nek način tisto najbolj božansko, kar lahko naredi človek. Ne gre le za dejanje usmiljenja, temveč je to tudi pogoj in molitev, da bi nam Bog odpustil naše grehe, kot nas je Učitelj naučil v molitvi očenaša: *odpusti nam naše dolge, kakor smo tudi mi odpustili svojim dolžnikom.*[8]

Ena od velikih pomanjkljivosti sedanje družbe je v tem, da ne zna odpuščati. Tako posamezniki kot celotni narodi se spet in spet vračajo k žalitvam, ki so jih bili deležni, ter čofotajo po teh spominih kot po luži, polni umazanije, in se ne želijo truditi, da bi jih pozabili in odpustili. Nauk našega Gospoda je drugačen in zelo jasen ter strni zgodovino božjega usmiljenja v teh besedah:

Blagor usmiljenim, kajti usmiljenje bodo dosegli.[9]

Mnogi prizori iz evangelija, v katerih se kaže ta Jezusova drža, so nam živo pred očmi: kako odpusti grehe grešnici v hiši farizeja Simona, prilika o izgubljenem sinu ali o izgubljeni ovci, njegovo usmiljenje do prešuštnice ... To je steza, po kateri moramo iti kristjani, da bi postali podobni Učitelju. ***To pot lahko prehodimo le v ljubezni. Ljubiti pomeni imeti veliko srce, občutiti skrbi svojih bližnjih, znati odpustiti in razumeti, s Kristusom se darovati za duše vseh. Če ljubimo z Jezusovim srcem, se bomo naučili služenja in bomo branili resnico z odločnostjo in ljubeznijo.***[10]

Da bi pa lahko ljubili na ta način, je, kot je poudarjal sv. Jožefmarija, treba ***odstraniti iz lastnega življenja vse, kar ovira Kristusovo***

življenje v nas: odvisnost od udobnosti, skušnjava egoizma, iskanje časti. Le če bomo v sebi obnovili Kristusovo življenje, ga bomo mogli sporočiti tudi drugim; le s smrtjo pšeničnega zrna bomo mogli delovati v zemlji, jo spremeniti v njeni notranjosti, jo oplojevati.[11]

Prizori Gospodovega trpljenja in smrti, ki smo jih pred kratkim spet podoživeli, nam postavljajo vprašanja, na katera moramo odgovoriti z iskrenostjo. Znamo v prvem trenutku odpustiti prejete žalitve, ki mnogokrat niso to, pač pa le sad naših predstav ali pretiravanja naše občutljivosti? Se trudimo, da bi jih izbrisali iz srca, da se ne bi znova in znova vračali k istim temam? Ali prosimo za pomoč Gospoda in Devico Marijo, ko začutimo, da težko odpustimo?

To mora biti naša stalna drža, ker ni dovolj odpustiti enkrat, dvakrat, trikrat ... Spomnimo se, kako je Gospod odgovoril Petru: *“Gospod, kolikokrat naj odpustim svojemu bratu, če greši zoper mene? Do sedemkrat?”* Jezus mu je dejal: *“Ne pravim ti do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat.”* **[12]**, to pomeni — vedno. Da bi si ta nauk dobro zapomnili, je v nadaljevanju povedal priliko o krutem služabniku, ki je bil nespametno nepopustljiv do smešno nizkega dolga svojega soslužabnika, čeprav mu je bil njegov gospodar odpustil ogromno vsoto. **[13]** Nenehno se trudimo torej v tem letu usmiljenja, da bi povsem sprejeli te zahteve resničnega Kristusovega učenca.

Ni dovolj, da se izogibamo zunanjim žalitvam, temveč je dragoceno prizadevanje, da bi zadušili vsakršne misli in sodbe, ki nasprotujejo usmiljenju. Naše zemeljsko življenje

je romanje k nebeški slavi; da pa bi dosegli ta cilj, nam Jezus Kristus kaže etape. Eno od njih izpostavlja papež v buli *Misericordiae vultus*, ko komentira Gospodove besede: *Ne sodite in ne boste sojeni. Ne obsojajte in ne boste obsojeni.*[14]

Takole piše sveti oče: »Pravi predvsem, naj ne *sodimo* in ne *obsojamo*. Če nočemo pasti v božjo sodbo, ne smemo postati sodniki svojih bratov. Ljudje se namreč s svojo sodbo ustavijo na površju, medtem ko Oče vidi v globino. Koliko hudega povzročijo besede, ko jih podžigata ljubosumje in zavist! Govoriti slabo o bratu, ko ga ni zraven, je isto, kot da bi ga postavili v slabo luč, umazali njegov ugled in ga prepustili zobem opravljanja. Ne soditi in ne obsojati pa pomeni, da znamo zbrati, kar je dobrega v vsakem človeku, in ne dopustiti, da bi moral ta trpeti zaradi naše pristranske sodbe ali zaradi našega

domišljanja, da vse vemo. Vendar pa to še ne zadošča, da bi izrazili usmiljenje. Jezus zahteva tudi to, da *odpuščamo in dajemo*; da smo orodja odpuščanja, ker smo ga mi že prej prejeli od Boga; da smo velikodušni do vseh, vedoč, da tudi Bog velikodušno deli svojo naklonjenost vsem nam.«[15]

Tukaj se pojavi še ena razsežnost krščanskega odpuščanja: da druge prosimo odpuščanja, ko opazimo, da smo jih užalili. To ni ponižanje, pač pa ravno nasprotno: je izraz duhovne veličine, širokega srca, velikodušnega duhá. Tudi v tem nam je sv.

Jožefmarija dal zgled. S kakšno lahkoto je z resnično ponižnostjo prosil odpuščanja, če je menil, da je nekoga prizadel s svojo grajo, pa čeprav bi bila ta upravičena! Nekoč je priznal, da je velikokrat rotil Gospoda za odpuščanje svojih napak v odnosu do drugih. ***Vendar pa***, je dodal, ***si obenem upam reči, da sem***

vam izročil tisto najboljše v moji duši; to, kar mi je podaril naš Gospod, sem vam poskušal kar najzvesteje posredovati; ko pa tega nisem znal, sem takoj priznal svoje napake, prosil odpuščanja Boga in tiste okoli mene ter nemudoma nadaljeval svoj boj.[16]

20. aprila bom začel novo leto v službi Cerkvi kot prelat Opus Dei. Dne 23. aprila bom podelil mašniško posvečenje veliki skupini vaših bratov, diakonom Prelature. Veliko molite zanje in zame ter za vse duhovnike Cerkve. Živimo vedno *consummati in unum*[17], tesno povezani v molitvi, namenih in delih, da bi Gospod še naprej gledal na nas z usmiljenjem. Prav tako se v svojih molitvah vedno spominjajmo papeža in njegovih namenov.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja
vaš Oče

+Javier

Rim, 1. april 2016

[1] Jn 3, 16-17.

[2] Rim 5,6

[3] Papež Frančišek, nagovor med splošno avdienco, 20. 2. 2016.

[4] Jn 15,13.

[5] Lk 23,34.

[6] Lk 23,43.

[7] Sv. Jožefmarija, *Brazda*, št. 805.

[8] Mt 6,12.

[9] Mt 5,7.

[10] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 158.

[11] Prav tam.

[12] Mt 18, 21-22.

[13] Prim. Mt 18, 23-35.

[14] Lk 6,37.

[15] Papež Frančišek, bula
Misericordiae vultus, 11. 4. 2015, št.
14.

[16] Sv. Jožefmarija, zapiski z neke
meditacije, 29. 3. 1959.

[17] Jn 17,23.

.....